

The background of the cover is a light cream color, adorned with delicate watercolor illustrations of yellow flowers and green foliage. In the top right corner, a large, vibrant yellow flower with a dark brown center is partially visible, surrounded by feathery green leaves. On the left side, there are several yellow flower buds and a larger, fully bloomed yellow flower with a dark center. The bottom of the cover features more green leaves and small yellow buds. The title 'Rozpité barwy' is written in a flowing, orange-brown script font, centered on the page.

Rozpité barwy

TAMI FISCHER

ROMÁN

Rozpité
barvy

Original Title: Crushing Colors

Copyright © 2022 by Knaur Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Štěpánka Syrová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5767-1 (pdf)

TAMI FISCHER

Rozpíťe barvy

přeložila Štěpánka Syrová

Věnováno mým rodičům, Leyle, Moně, Nině a Michelle.

*Věnováno všem, kdo mají pocit, že nejsou dost dobří a zároveň jsou
„příliš“. Příliš tiší, příliš hluční, příliš vysocí, příliš obyčejní,
příliš odlišní, příliš hubení, příliš plnoštíhlí...*

Jste v pořádku takoví, jací právě jste, a zasloužíte si být milováni.

Kapitola 1

Jestli jsem se za dlouhé roky svého života něco naučila, tak to, že odstraňování chloupků voskem v intimních partiích člověku pomáhá, aby mnohem líp vnímal nepěkné každodenní zážitky. Vystydlé objednané jídlo doručené s hodinovým zpožděním? Bolavá záda? Zatržený nehet? Takové zážitky s přehledem vytěsni horký vosk na vulvě.

Aspoň jsem si to vždycky myslela. Moje dnešní rande mi ovšem tenhle názor změnilo a dokázalo mi, že existují ještě nepříjemnější věci. A to přesto, že jsem s Tylerem už párkrát spala – naposledy o halloweenu před několika dny – a nebyl to špatný sex. Jenomže mít s ním *rande*, to bylo něco docela jiného a nečekaně příšerného. Skutečná noční můra. Páchnoucí záchod v bytě, kde bydlí pět hráčů amerického fotbalu? *Správně*. Špinavá kuchyně bez čistého talíře a příborů bez zbytků jídla, i když všechno bylo nacpané ve skříňkách a šuplících? *Správně*. Týpek, co celý večer mluvil jenom s mým poprsím a dělal nepatřičné komentáře, co mají být vtipné? *Správně, správně, správně, správně*. Tyler byl sice možná přitažlivý a sexy, ale tohle mi za to nestálo. Přitom jsem se na dnešní večer těšila. Opravdu jsem věřila, že mě chce poznat. Textovky, ucházející sex a správné rande byly ale tři naprosto rozdílné věci, z nichž každá nechávala vyniknout docela odlišné stránky osobnosti.

Spěšně jsem si navlíkla zimní kabát a omotala si šálu kolem krku – úplně náhodou mi zakryla polovinu obličeje. To byla nejlepší obrana proti puse na rozloučenou, co mě narychlo napadla. „Díky za večeri, Tylerе,“ řekla jsem s úsměvem. „Byl to milej večer.“ Minimálně pro něj.

Tyler opětoval můj úsměv tak rozzářeně jako právě probuzené štěně – roztomilé štěně s třídním strništěm, tmavými vlasy a hranatým obličejem – a následoval mě ke dveřím bytu, zatímco já si hodila kabelku na rameno. Jejda, paráda. Vedle dveří visel tři roky starý kalendář s polonahými ženskými. Předtím jsem si ho vůbec nevšimla.

„A jsi si jistá, že už chceš odejít, Summer? Mohli bysme si na můj laptopu pustit třeba nějaký seriál a trochu se pomazlit nebo tak.“

Otočila jsem se k němu a svažila čelo. Stejně nezapné by bylo, kdyby se mě rovnou zeptal, jestli nemám chuť na rychlovku. Tyler byl opravdu sladký. Jako štěňátko. Byl o půl hlavy nižší než já, ale to nebylo nic, co už bych neznala. Většina lidí byla o něco menší než já. Nic jiného se ani nedá čekat, když měřím metr osmdesát pět. Ale jeho chování dneska večer všechno pokazilo a neměla jsem náladu přivřít jedno nebo obě oči, abych se dobře bavila. Nebylo to tím, že jsem se nechtěla smát vtipům, které šly na vrub celého něžného pohlaví. Prostě byl jenom pitomec. Pitomec, co tuhle skutečnost dlouho dokázal skrývat.

Za svým šálovým štítem jsem nasadila přátelský tón. „Jsem si jistá, Tyler. Ale díky za pozvání.“

Rozloučili jsme se krátkým objetím, potom jsem se otočila a spěchala úzkou chladnou chodbičkou skrz dům. Taková ztráta času! Mělo mi být rovnou jasné, že tohle rande půjde do kytek. Nejpozději v okamžiku, kdy Tyler v legraci zvolal: „*Do kuchyně s tebou, ženská!*“ Nejvyšší čas zabalit tohle rande do imaginární krabičky s razítkem *co nejdřív zapomenout*.

Venku na mě čekala černočerná obloha a palčivě ledový suchý vzduch vonící zimou a kouřem z komínů. Cestou k autu jsem zkřivila obličej a zachvěla se. Úzké stromy, které lemovaly ulice v celém Fletcheru, byly holé a neutěšené. Hnědé rozdrobené listy se povalovaly na chodnících osvětlené kužely teplého světla pouličních lamp. Jeden by nevěřil, že už několik dní máme listopad. Tenhle rok uběhl jako voda. A pořád jsem se nezamilovala, i když jsem měla jedno rande za druhým, a to mě frustrovalo. Zatraceně, kdy jsem se

přestala cítit dobře jako single? Proč mě vůbec napadla ta absurdní myšlenka chodit na rande? Celý život jsem si vystačila bez randění. Ale kdepak, Summer Andrewsová ještě neměla dost potíží a chtěla si připsat na účet ještě další.

Sedla jsem si do auta, hodila kabelku na sedadlo spolujezdce a vytáhla mobil. Dala jsem si ho před obličej a zapnula videohovor. Dřív než jsem zasunula imaginární krabičku s dnešním rande dozadu do hlavy, musela jsem se ještě svěřit kamarádkám. Všechny Tylera znaly, protože stejně jako my studoval na univerzitě ve Fletcheru a často chodíval na stejné večírky jako my.

Savannah byla první, kdo hovor přijal. „Ahoj!“ řekla celá rozzářená a na rozpixelovaném videu si narovнала brýle. Potom se všechno klepalo, protože nejspíš odněkud vstala.

„Ahoj Savy,“ odpověděla jsem a usmála se. „Co zrovna děláš? Máš čas?“

Savannah byla jedna z mých nejstarších kamarádek. Ona, Ella a já jsme byly neporazitelná trojka už od základky. Ze všech lidí na světě mě ony dvě znaly nejlíp – a naopak.

„Za chvíli mě vyzvedne Maxx, ale pár minut ještě mám. *Carlo, pojď sem!*“ zavolala tak nahlas, až jsem sebou leknutím trhla. „*Volá Summer!*“

„Vidím!“ ozval se odněkud zezadu hlas Carly.

Carla a Ella přijaly hovor ve stejném okamžiku a jejich videa se objevila na mé obrazovce zároveň. Carla taky patřila mezi moje dobré kamarádky, znaly jsme se od střední. Ona a Lenny – i když tyhle dvě přibýly do naší party přátel teprve loni.

„*Hola,*“ pozdravila Carla s rozcuchaným drdolem na hlavě a dávala si něco do pusy. „Zrovna vařím, takže nemám moc času. Co se děje?“

„Jaký bylo rande?“ zeptala se Ella s kamerou příliš blízko obličeje. Lenny hovor odmítla. Nejspíš byla v práci, přece jenom už bylo po deváté večer.

S úlevou jsem si vydechla, protože jsem konečně mohla mluvit s kamarádkami, a tak jsem se v té ledové tmě zanořila ještě víc do

sedadla. Ať se dělo cokoli, kamarádky tu pro mě byly kdykoli. Ta myšlenka mi dodávala útěchu a naplnila mě pocitem vřelosti.

„Bylo to příšerný,“ začala jsem a protáhla obličej. „Tyler byl prostě... nesnesitelný. Předtím byl úplně jinej! Jako by měl dvě různé osobnosti. Myslím, že si sám o sobě myslel, jaký je šarmantní komediant. Pronesl dva vtipy o blondýnách, okomentoval moji výšku a pak se mě pokusil líbat v tu nejmíň vhodnou chvíli. O nepořádku v bytě radši vůbec mluvit nebudu. Mohla bych souhlasit s každým klišé o spolubydlení hráčů amerického fotbalu, fakt.“

Ella taky protáhla obličej. „To zní hrozně.“

„Do háje,“ řekla Savannah a křivě se usmála. Carla jenom zavrtěla hlavou. „Chlapi. Ti mi můžou být ukradený.“

„Hele!“ ozval se z pozadí Mitchellův hlas. „Co to má znamenat?“

Carla se obrátila pryč od kamery. „Hlavně nebreč! Můžeš si za to sám, když posloucháš cizí hovory!“

„Ty i Sav jste obě připojený k jednomu videohovoru. Jak bych mohl neposlouchat?“

„Kde teď jsi, Summer?“ zeptala se Savannah. „Máš tam hroznou tmu.“

„Sedím v autě,“ řekla jsem a otřásla se zimou, která mi mezitím postupně zalezla pod kabát. „Utekla jsem. Zase. A je tu zatracená zima. Má někdo chuť kouknout se spontánně na nějaký film? Nebo na trash TV? Hodila by se mi malá společnost.“

„Ráda bych, ale nemůžu,“ pronesla Ella a zatvářila se provinile. „Slíbila jsem Chesovi, že dnešní večer strávíme spolu.“

„Já jsem domluvená s Maxxem,“ řekla Savannah stejně omluvným tónem. „Jdeme do kina na noční představení. A-ale, možná by ses k nám mohla přidat! Můžeme tam zajít všichni tři!“

Chvilku jsem přemýšlela a vzala to v úvahu, ale pak jsem si připadala divně. Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, to je dobrý. Ještě horší než nevydařený rande je být pátý kolo u vozu na vydařeném rande.“ Vybojovala jsem úsměv na tváři, ale srdce se mi sevřelo.

„Ay, můžeš být pátý kolo u vozu u mě a u Mitchella. Dneska večer budeme jenom tak doma,“ řekla Carla a pokrčila rameny. „Musela

jsem se s Mitchem koukat na všechny filmy od Marvelu. Teď se zase musí on se mnou koukat na všech sto dvacet tři dílů mojí oblíbené telenovely. Jestli jsi ještě neviděla *Betty v New Yorku*, začínáme zhruba za půl hodinky prvním dílem.“

„Díky za nabídku, ale dokoukala jsem ten seriál minulej tejden,“ odpověděla jsem a zase si povzdychla. „Tak dobře. Něco si pustím a pak půjdu brzo spát. Možná to tak bude lepší.“

„Mrzí mě, že to rande bylo tak hrozný,“ řekla Savannah. „Držím ti palce, aby příští rande bylo lepší.“

„Díky, Savy. To je od tebe milý.“

Všichni jsme se rozloučili, pak jsem ukončila hovor a strčila mobil zpátky do kabelky.

Bezcílně jsem hleděla skrz čelní sklo na klidnou osvětlenou vedlejší ulici přede mnou. Bylo teprve kousek po deváté večer. Teoreticky bych mohla ještě někam zajet, zavolat pár lidem a strávit večer s nimi. Byla jsem ve spoustě skupinových chatů. Určitě by se našel někdo, kdo by měl chuť strávit se mnou zbytek noci. Ale když jsem se nad tím víc zamyslela, došlo mi, že já na to chuť nemám. Neměla jsem chuť na večírek, na tah, na koktejly nebo na společnost lidí, co mě znají míň než moje kamarádky. Nemohla jsem tvrdit, že mě zanedbávají, teď, když byly všechny zadané. Pořád jsme spolu trávily spoustu času a pravidelně se scházely. Nejenom my samy, ale i celá naše parta, již tvořila Ella, Savannah, Carla a Lenny, a taky Mitchell, Todrick, Ches, Creed, Maxx a moje maličkost. Docela velká banda. Ale přestože nás bylo tolik, scházela mi spontánnost. Jeden by řekl, že v tolika lidech se vždycky najde někdo, kdo by rád něco podnikl. Víc večerů, které by nebyly předem naplánované do poslední minuty. Bylo ale naprosto pochoptelné, že se utváření volného času v pevném vztahu změní, zvlášť když je někdo tak zamilovaný jako Ella do Chese nebo Savannah do Maxxe. Nebo taky Carla do Mitchella anebo Lenny do Creeda. Tolik párů! Všichni byli tak odporně roztomilí, že člověka rozbolel zub, jenom když je viděl. Proto jsem si taky podobné myšlenky nechávala pro sebe. Většina lidí z party se pravidelně scházela na

drink v baru *Leo's*, ale já ten podnik nemohla vystát. Bylo to tak sice i dřív, ale předtím bývalo víc herních večerů, víc společných akcí a tak podobně. Teď už se víceméně scházeli jen tam. Takže to byla moje blbost, že jsem tam nechodila, vlastně jsem si neměla na co stěžovat. Měla jsem často schůzky nebo chodila na večírky, zatímco oni se scházeli v tomhle rustikálním rockerském baru ve čtvrti North Side. Někdy jsem prostě zůstala doma a večer lenošila na pohovce, dívala se na reality show s randěním a cpala se nezdravými dobrůtkami. To taky nebylo k zahoezení. Aspoň že jsme skoro všichni chodili na stejnou univerzitu. A občasné herní večery tu taky pořád byly. Většinou jsme hráli deskové hry, jedli pizzu a něco málo vypili. Nebo jsme se dívali na filmy, i když takhle velká skupina na to bývala většinou příliš hlučná a neklidná. Herní večery byly něco jako náš rituál, tradice, a byla jsem vděčná, že neupadly úplně v zapomnění. Skutečně to nebylo tak, že bych své přátele vůbec nevídala. Jenom to teď bylo... jiné. Věci se změnily. V jistém ohledu to bylo v pohodě, ale v jiném mě to bolelo.

Nastartovala jsem své staré auto. V ulicích nebyl skoro žádný provoz. Tyler bydlel v oblasti, která měla dost špatné spojení k univerzitě ve Fletcheru, ale bydlení tam bylo levné. Fletcher sice nebyla žádná milionová metropole, ale ani vesnice. Nebylo snadné tady najít místo, které by bylo od univerzitního kampusu tak bídně dosažitelné, dokonce i autem. Tyler to ovšem zvládnul. *A šup s tebou do krabičky zapomnění, Tylere. Na viděnou nikdy více!*

Jízda domů netrvala dlouho. Bytový dům, v kterém jsem bydlela, ležel u řeky Coldwater vedle parkoviště zdobeného smuteční vrbou. To, že se Ella zhruba před rokem nastěhovala do stejného domu, bylo snad to nejlepší, co se kdy mohlo stát. Řekla bych, že bydlet ve stejném domě jako nejlepší kamarádka, je splnění snu z dětství.

V malém bytě mě přivítala tma a ticho, jako obvykle. Rozsvítila jsem lampičku na stolku v úzké chodbě a svlíkla si kabát a šálu. Boty jsem kopl do kouta a proplížila se rovnou do svojí křiklavě růžové kuchyně. Opravdu v ní bylo všechno růžové – od skříněk, přes pracovní desku a přístroje až po obrázky na stěně a utěrky. Každý, kdo

přišel do mého bytu poprvé, byl z té kuchyně paf, protože byla ve své přehnanosti provokativní – přitom jsem se snažila dostat z toho to nejlepší, protože mi ji rodiče dali jako překvapení, když jsem se sem stěhovala. Byla jsem opravdu hodně, *hodně* překvapená. Doslova jsem ztratila řeč, abych byla přesná. Moje holčičí období plné barbín skončilo někdy v šestnácti, moji rodiče si toho očividně ale ještě nevšimli. Člověk jim to nemohl mít za zlé, moje pubertácké já opravdu žilo v růžovém, ve *všem růžovém*. Světlé vlasy jsem si ještě víc zesvětlovala a všechno jsem zdobila třpytivými přívěsky, zajíčky z *Playboye* a *Hello Kitty*. Fotky z té doby se mi bez výjimky nelíbí. O příliš silném make-upu ani nemluvě.

Postupem času se kuchyně stala mojí nejoblíbenější místností v bytě, přestože mi ze začátku připadala tak příšerná. Byl to zářivý, křiklavý kontrast ke zbytku bytu, protože obývací byl kromě tmavě modré manšestrové pohovky zařízený výhradně v klidných, světlých přírodních odstínech, s velkým množstvím dřeva, ratanu a kouřového skla, ale i se sušenými květinami a černobílými fotkami mě a mých přátel v rámečcích.

Nalila jsem si skleničku červeného vína a uvelebila se na pohovce s nějakými laskominami. Asi po milionté jsem si pustila *Teorii velkého třesku*, i když jsem některé díly znala z paměti. Dala jsem si vydatný doušek červeného vína, snědla několik chipsů a nastříkala si sýr ve spreji s příchutí cheddaru rovnou do pusy. Přitom jsem projížděla na mobilu seznamovací aplikace a spoustu nepřečtených textových zpráv. Pozvánky na večírky. Oznámení, že dorazí ten nebo onen DJ. Někteří chtěli jít na druhé, třetí nebo čtvrté rande. Přišlo i několik odvážných fotek a dvojsmyslných narážek. Allie, spolužačka, a taky Dustin, člen plaveckého týmu, se bez okolků ptali, jestli nechci společnost na dnešní noc. Nikomu jsem ale neodpověděla a hodila mobil vedle sebe na modrý polštář pohovky.

Hrudníkem se mi prožírala hluboká frustrace. Dala jsem televizi víc nahlas a nacpala si do pusy twinkie – jemný sladký koláček plněný krémem z marshmallow, který je rozhodně odpovědí vesmíru na touhu po blaženosti.

Ale mou náladu nezvládl zvednout ani sedmý díl *Velkého třesku*. Proč jsem se vůbec namáhala chodit na rande? Proč jsem dovolila takové zklamání? Co se stalo s mým rozumem? Vždycky mi přece naprosto stačilo tohle: zábava, nezávazný sex, nevinné flirtování a zajímavá setkání. Vždycky! Nepatřila jsem k lidem, kteří byli přesvědčení o tom, že si singl lidi jen na něco hrají a že člověk může být šťastný jenom ve vztahu. Naopak jsem patřila k lidem, kteří byli přesvědčení o tom, že člověka může naplnit jakákoli podoba lásky, nejenom ta romantická. Taky přátelství – hlavně přátelství – stačí k tomu, aby měl člověk naplněný život. A občasné nekomplikovaný sex nebo aférka pro mě byly jenom třešničkou na velkém zmrzlínovém poháru se šlehačkou. Romantickou lásku jsem nepotřebovala. Upřímně řečeno jsem ji neznala, proto jsem ji ani nevyhledávala. Jenomže se kolem mě postupně střádala touha, nenápadně a plíživě. A znenadání byla tady v plné síle jako čerstvý opar na rtech. Muselo to být tím, že všichni moji kamarádi a kamarádky byli po uši zamilováni. Neustále mě obklopovali lidi, kteří po sobě toužili, mlčky spolu komunikovali a pořád se dotýkali. I kdyby to byla jenom ruka, která pohladila druhou ruku. Šlo o blízkost a bušení srdce. Asi proto jsem v posledních měsících víc přemýšlela o tom, jestli bych se i já neměla zkusit s někým seznámit. Ne, abych měla vztah – i když tu myšlenku jsem úplně nezavrhovala – ale abych věděla, jaké to je. Doteď mi ale nezkřížil cestu nikdo, kdo by ve mně vyvolával takový druh pocitů. Se známostí na jednu noc jsem se nemazlila a ani jsem neměla potřebu se jich dotýkat, pokud to nebyly doteky sexuální povahy. Jediné osoby, které jsem ráda objímala, byly moje kamarádky.

Zabořila jsem se hlouběji do modré pohovky a sledovala, jak Howard Wolowitz ztrácí nervy kvůli své příšerné vřískající matce. Nastříkala jsem si tekutý sýr na pálivou sýrovou kuličku a dala si ji do pusy. Byla slaná, kořeněná, lahodná a křupavá. Proč není život stejně nekomplikovaný a příjemný jako tahle malá lahůdka?

Právě když jsem zase sáhla do sáčku se sýrovými kuličkami, zavibroval mi mobil. Neochotně jsem si oklepala prsty a mobil odblokovala.

Srdce se mi na okamžik zastavilo a strnula jsem.

Zpráva byla od táty.

Sevřel se mi hrudník a zahltil mě tíživý divoký vír pocitů odporu i radosti. *Táta*. Nechtěla jsem o něm ani slyšet, nejlíp už nikdy. Zároveň mnou přece jenom projel i pocit vřelosti. Opuštěnosti. Napsal mi!

A nejenom to, dokonce mi poslal fotku. Do mobilu se usmíval jeho důvěrně známý narudlý obličej a v pozadí byla vidět příšera macecha. Delia stála u sporáku, na sobě měla křiklavě růžovou zástěru s nápisem „*Moje minutka je detektor kouře! LOL!*“ K fotce táta napsal komentář:

Ahoj zlatíčko! U nás bude dneska coq au vin. A co máš k večeri ty? Platí naše ztřežší skypová schůzka?

Pozdrav a pusu.

PS: A co ta zástěra, nepřípadá ti povědomá?

Zašklebila jsem se a zavrtěla hlavou. Jak by mi ta zástěra mohla nepřípadat povědomá? Delia mi poslala úplně stejnou, přestože jsem ji při našem prvním videohovoru – vlastně při mém videohovoru s tátou – ujistila, že zástěru mám a novou nepotřebuju. Bylo jí to stejně jedno jako spát s ženatým mužem, což loni zničilo naši rodinu. Ne, nejenom zničilo. Tahle aféra mi rodinu vzala. Můj prolhaný nevěrný otec se odstěhoval za Deliou do Texasu a moje máma byla už přes rok na sebezpoznavací ozdravné cestě s jógou někde v Asii. Bez mobilu, bez adresy. Od té doby jsem byla najednou úplně sama. Nějak jsem prošvihla ten správný okamžik na to, abych si to s tátou vyříkala, nejspíš proto, jak hluboce šokovaná jsem byla. Udělala jsem tedy to, co vždycky: potlačila jsem to. A od té doby jsme dělali, jako by všechno bylo v nejlepším pořádku, zatímco podprahově v nás vřela láva – tedy aspoň ve mně.

Projížděla jsem svoji fotogalerii, dokud jsem nenarazila na tu správnou fotku: selfičko, jak stojím v kuchyni, na sobě mám tu příšernou zástěru a špulím do foťáku svoji rudou pusu jako k polibku. Poslala jsem tátovi tuhle fotku a okomentovala:

Ahoj tati. Přeju vám dobrou chuť. Dneska jsem měla

Zarazila jsem se a chvilku přemýšlela. Co znělo líp než ta věc, co jsem do sebe právě cpala?

Jo. Tohle bude ono.

Dneska jsem měla taco salát a jako dezert smoothie. Naše zítřejší schůzka platí.

Mám tě ráda. Hezký večer.

Rychle jsem mobil odložila a douškem červeného vína spláchla pachutí lži. Prostě to potlačit. Ignorovat, že ta zpráva vůbec přišla. Ignorovat zprávu i skutečnost, že můj prolhaný táta dělal, jako by mezi námi vládl klídek, radost a pohodička. Potlačit skutečnost, že mi hrozně chyběl a nepřála jsem si nic víc, než být s ním. Jestli jsem v něčem byla profík, tak v tomhle: balit nepříjemné skutečnosti do imaginárních krabiček, pevně je zavírat a silným kopnutím je odložit do nejtemnějšího zaprášeného kouta v hlavě. Dalo by se to označit jako talent? Myslím, že ano.

Právě jsem si chtěla vzít další twinkie, když se odvedle ozvalo rytmické bušení. Bylo tak silné, že se otřásaly rámečky s černobílými fotkami na zdi, jako by se někdo snažil probouchat díru do mého obýváku.

Nebylo pochyb, kdo zase tenhle rámus způsobil: Brigham.

Ten. Mizerný. Soused.

Zaskřípala jsem zuby. Nedopřál mi jediný klidný večer. Ani jeden!

Vyskočila jsem z pohovky, běžela do předsíně, otevřela dveře svého bytu a divoce zabušila na dveře Brighamova bytu, v druhé ruce jsem ještě pořád držela skoro prázdnou skleničku s červeným vínem. Nemusela jsem chodit nijak daleko, protože dveře našich bytů byly hned vedle sebe v jednom rohu.

„Odsuň si tu postel od stěny, ty pitomče!“ křičela jsem, chodbou se nesla hlasitá ozvěna – a snad dolehla až k němu. Potom jsem se zase otočila, praskla za sebou dveřmi, energicky dopila víno a vydala

se do kuchyně pro další. Bydlet vedle takového protivy bylo k nevydržení. Dokonale mi lezl na nervy! Buď pouštěl nahlas hudbu, nebo prováděl nějaké řemeslné kousky, takže mi zkazil každé sobotní ráno, anebo pořád někoho píchal a já to musela nedobrovolně poslouchat. Ze všech příšerných sousedů na světě by si on zasloužil zlatou medaili. Pověsila bych mu ji kolem krku, abych ho pak na ní mohla uškrtnit.

Místo smrtící zbraně jsem ale sáhla jen po propisce a bločku se samolepicími lístky.

Ahoj!

Dám ti sušenku, jestli přestaneš ničit moje nervy. :)

Ano, ten smajlík je ve skutečnosti pasivně agresivní povahy, není přátelský.

Pusu,

tvoje sousedka

Hlasité zvuky odvedle našťěstí utichly.

Vyšla jsem znovu na chodbu a nalepila lístek na jeho dveře.

Když jsem nakonec zase seděla zpátky na pohovce, měla jsem náladu pod bodem mrazu. Nic na tom nezměnily ani moje potlačovací schopnosti, které jsem ze všech sil aktivovala.

Jediné zadostiučinění, které jsem si dopřála – a uznávám, že bylo poněkud dětinské – bylo zesílení zvuku na televizi. Zabíla jsem tak dvě mouchy jednou ranou. Přehlušila jsem svoje myšlenky a můj hloupý soused ochutnal svoji vlastní medicínu.

Kapitola 2

„Jak dlouho ti to ještě bude trvat?“ ozval se hlas Elly z mého obývacího pokoje.

„Hned jsem hotová,“ zavolala jsem na ni odpověď a potlačila zívnutí. Bylo pondělí ráno, stála jsem v koupelně unavená k smrti. S dalším zívnutím jsem si z vlasů vytáhla široký pásek od županu. Před spaním jsem si ho zapletla do vlasů a tak mi teď jinak rovné dlouhé světlé vlasy splývaly přes ramena v objemných vlnách. Únava, postel, ještě spát dál. *Nutně* jsem potřebovala kofein. Byl zázrak, že jsem vůbec zvládla vylézt z postele.

„Máme ještě čas dát si něco v kavárně v kampusu?“ volala jsem na Ellu, zatímco jsem si prostrkávala malé zlaté náušnice dírkami v uších. Kolik hodin jsem vlastně spala? Pět? Asi tak. A to jenom kvůli tomu protivovi odvedle.

„Jestli budeš hotová do pěti minut, tak bysme to mohly zvládnout. Ale profesor Gibson mi nejspíš zakroutí krkem, jestli zase přijdu pozdě na jeho přednášku.“

Mírně jsem se pousmála. „Pospíším si, slibuju.“ Snažila jsem se, co jsem mohla, abych zamaskovala kruhy pod očima, ale ani vychlazené lžičky ani drahý oční krém proti kruhům úplně nezabraly.

Nanesla jsem si na rty rudou rtěnku, kterou jsem nosila každý den, a stříkla na sebe trochu parfému. Ten mizerný soused mi jednoznačně zkazil víkend. Včera sice nestrávil celý den nepřetržitým souložením, zato ale dělal jiný kravál. Jenom bohové vědí, co je s ním v nepořádku. V každém případě tohle byla poslední noc, kdy mě Brigham Bugley oloupil o spánek. Měla jsem toho jednou provždy dost.

Naposledy jsem zkontrolovala svůj make-up, potom jsem zhasla světlo nad zrcadlem a vyběhla z koupelny.

„Páni, ty máš kalhoty,“ divila se Ella, takže jsem se musela usmát. Zvedla se z pohovky. Tmavě plavé vlasy měla sepnuté do ohonu, na sobě měla legíny a šedou mikinu s logem *Fletcher University*.

„Nějak jsem na ně dneska měla náladu,“ pronesla jsem jenom a pokrčila rameny. Normálně jsem nosila šaty a sukně, protože líp zakrývaly, že jsem navzdory svému metru pětasedmadesát neměla míry modelky. Ovšem moje nová mikina byla opravdový skvost: hebká šedá bavlna mi sahala pod zadek, aniž by vypadala neforemně, a dobře mi seděla.

„Hned jdu,“ slibovala jsem a ze šuplíku v ložnici vytáhla kladivo a hřebík. Stejně jako včera ráno jsem s tím šla do obývacího a stoupla si mezi komodu s televizí a malý gumovník.

Zhruba tady musel mít ložnici a na tomhle místě už byl jeden hřebík zatlučený až po hlavičku.

Připravila jsem si hřebík a následně začala bušit jako divá.

„Do prdele, Summer, co to vyvádíš?!“ zeptala se Ella ohromeně. „Měla jsi už kafe? Funguje ti mozek, nebo máš právě výpadek?“

Nepřestala jsem bušit kladivem, i když hřebík už byl dávno po hlavičku ve zdi, a ďábelsky jsem se culila. „To je jenom taková malá pomsta.“

Vyprskla nahlas smíchy. Připojila jsem se a odložila kladivo.

„Nechápu, že tahle válka mezi tebou a Brigem ještě pořád trvá. Promluvte si konečně! Seznamte se! Určitě se ti zalíbí. Možná bys s ním dokonce šla ráda na rande.“

Zalapala jsem po dechu. „Fuj,“ vyhrkla jsem a vyděšeně se otrásla. „To radši budu chodit s Tylerem. Klidně si ho rovnou vezmu.“

Obrátila oči v sloup a oblékla si svoji parku. „Vždyť se skoro vůbec neznáte. Brig je vážně vtipnej. A cool. Myslím, že byste si dobře rozuměli. Kromě toho je tvůj typ, znám tvůj vkus.“

Taky jsem obrátila oči v sloup a s pobaveným úsměvem jsem zavrtěla hlavou. Brigham Bugley nebyl bohužel jenom můj soused. V poslední době se tak nějak pokoušel infiltrovat do naší party. Začalo to Carlou, protože pracuje jako barman v baru *Leo's*, stejně jako ona. Tak se seznámil i se zbytkem naší bandy a nějakým

způsobem se stal Todrickovou spřízněnou duší. Todrick je Mitchellův nejlepší kamarád a ten je zase starší brácha Savanny a chodí s Carlou...

Bylo to jako řetězová reakce, která vedla k tomu, že teď neustále tráví čas se všemi. Přesto se naše vesmíry z nějakého záhadného důvodu dlouhou dobu nesetkaly. Nikdy jsme se nepotkali, přestože bydlíme vedle sebe a přestože on kamarádí se *všemi* ostatními z party. Zнала jsem se s ním jenom nepřímou, protože od chvíle, kdy se na začátku letošního roku nastěhoval, mi lezl na nervy a byl hlučný. V létě pak přišla ta chvíle. Seznámila jsem se s ním a nebyla ani trochu nadšená, a Elle i Sav málem vypadly oči z důlků, protože nikdo netušil, že můj nepříjemný soused je právě Brigham.

Svět je malý. Zatraceně malý. A Fletcher tím spíš.

Vklouzla jsem do svých stříbrných sněhulí značky UGG, navlíkla si zimní kabát a hodila si přes rameno těžkou kabelu. „Tak jdeme,“ řekla jsem a omotala si kolem krku šedíkově fialovou šálu. „Vzhůru do pekla.“

Ella zůstala stát v chodbě. Zatvářila se zvláště, když jsem za námi zavřela dveře. „Co je tohle?“

Překvapeně jsem se otočila. Na mých dveřích byl nalepený žlutý lístek. Jak jsem zjistila, byl to ten, který jsem Brighamovi nalepila na dveře v sobotu. Mohl být na mých dveřích dlouho, protože včera jsem z bytu vůbec nevyšla. Stáhla jsem lístek do ruky. Pod mými slovy byla úhledným písmem napsaná odpověď:

Nejmilejší sousedko,
bohužel nemám sušenky rád. Jinak tvoje bušení kladivem
dneska ráno bylo melodické, ale měla bys ještě zapracovat na
rytmu. Při nejbližší příležitosti ti předvedu, jak to má znít. ;)

PS: Můj smajlík není pasivně agresivní povahy. Způsobuje
to totiž vrásky.

Pusu,

tvůj nejmilejší soused

„Od koho to je?“ zeptala se Ella stojící za mnou. „Co je tam napísáno?“

Se skřípajícími zuby jsem zmačkala lístek v dlani a strčila si ho do kapsy kabátu. „To není důležitý. Jenom vyhlášení války.“

Chtěl válku? Tak ji bude mít.

Bylo šedé, oblačné pondělí. Celý svět vypadal stroze a depresivně. Pro moji léto milující duši bylo tohle roční období opravdu tísnivé. Během přednášek a seminářů jsem skoro usínala. Při managementu a marketingu, agrární politice, a hlavně při přednášce z imunologie profesora Greena. Nebylo to tak, že by dnešní rozvrh byl jen nutné zlo, jak přečkat studium ekotrofologie – vědy o výživě. Ne, tyhle předměty naopak tvořily jádro mého studia. Přesně tyhle hovadiny byly to hlavní.

A já se nudila k smrti.

Když přednáška profesora Greena konečně skončila, byla jsem první, kdo utekl z posluchárny. Otevřela jsem těžké vstupní dveře Hamington Hall a teplý vzduch vyměnila za vlezlý ledový vítr. Zbýval už jenom seminář z biotechnologie a tenhle hrozný den se mohl trochu změnit k lepšímu – někde daleko od kampusu. Už jsem se nemohla dočkat dnešního herního večera. To byl světlý bod, ke kterému jsem upínala naději. Dokonce už jsem se nemohla dočkat, až utopím svoje zklamání v rozvařených těstovinách se sýrem nebo nesolené příliš mastné grilované zelenině. *Už jsi to skoro zvládla. Den na univerzitě brzo skončí.*

A to bylo teprve pondělí.

Se zdviženými rameny jsem spěchala dolů po starých širokých schodech a protáhla se mezi studenty, abych rychle vyšla na dlážděnou cestu mezi spořádaně posekanými trávničky. Pozdravila jsem několik lidí a zamířila rovnou ke kavárně. Nade mnou se k nebi tyčily obrovské sukovité stromy s téměř holými větvemi. Univerzita ve Fletcheru přirozeně nepatřila do *Ivy League*, přesto však byla druhou nejlepší univerzitou v našem státu. Měla bych být šťastnější a vděčnější za to, že tady smím studovat. Navíc byl kampus se všemi

svými pompézními starými budovami vyhlášený skvělou architekturou. *Milovala* jsem krásnou architekturu. Univerzita ve Fletcheru byla skutečně překrásná. Některé kamenné budovy byly porostlé břečťanem, jiné se zase pyšnily moderností se spoustou skla a kovu. Kampus byl obrovsky rozlehlý, jako malé městečko uprostřed města. Dobře jsem si pamatovala, jak jsme tu s Ellou a Savannou v prvním semestru neustále bloudily. Ale místo abych byla šťastná, cítila jsem se každé ráno příšerně. Nebyla jsem tady sama sebou. A co bylo nejhorší, potřebovala jsem skoro celou dobu studia na to, abych si to uvědomila. Přitom jsem to teď, v závěrečném čtvrtém ročníku, měla skoro za sebou. Bylo by absurdní to nedokončit. A přece... jediné, co jsem chtěla, bylo sbalit si kabelu a okamžitě odsud zmizet. Každé ráno jsem se musela ze všech sil přemáhat, abych se vyhrabala z postele a přišla sem. Přitom to byla jenom moje vina, že mi tohle krásné místo způsobovalo bolesti břicha, protože před pár lety bych se ještě bývala mohla bez potíží přeorientovat. Ale teď? Teď už bylo pozdě. Teď jsem byla skoro v cílové rovině.

V kavárně bylo hezky teplo a trochu dusno. Ve vzduchu bzučelo plno hlasů, i když jsem spěchala, bylo tady už dost narváno. Oči-ma jsem klouzala po tvářích, dokud jsem ve frontě před výdejním okýnkem nenašla dvě známé tváře. S úlevným úsměvem na rtech jsem spěchala k Elle a Carle a stoupla si k nim.

„Přísahám, že jsem na chvíli byla přesvědčená, že je pátek. Jsem úplně zralá na víkend.“

Carla si mě pronikavě prohlížela. Měla na sobě džínové kotníkové boty s vysokánskými podpatky, přesto byla mnohem menší než já.

„Máš tmavý kruhy pod očima, Andrewsová,“ pronesla bez okolků a odhrnula si z obličeje pramen tmavých dlouhých vlasů, který se jí uvolnil z culíku. „Zase jsi špatně spala?“

Útrpně jsem protáhla obličej. „Od té doby, co vedle mě bydlí ten protiva, spím už jenom špatně.“

„Jednou si ještě skočíte kolem krku,“ pronesla Ella pobaveně, vzala si salát, těstoviny se sýrem a čokoládový pudink. Carla a já jsme udělaly totéž a šly k velkému kulatému stolu, u kterého už

holky měly odložené věci. Taky tam už seděli Mitchell s Todrickem, pořádně se cpali a o něčem se bavili. Stejně jako Ella měli na sobě mikiny s logem *Fletcher University* a vypadali, že přišli rovnou z univerzitního sportoviště. To bylo poměrně pravděpodobné, protože Mitchell byl náš nejlepší plavec a Todrick byl obránce v týmu amerického fotbalu.

„Neměla bych nic proti tomu utkat se s ním v ringu. Dostal by pak pořádnou nakládačku, potřebuje to jako prase drbání,“ prohlásila jsem, pokrčila rameny, a pak si sedla vedle Todricka. Škodolibě jsem se v duchu usmála a s hlasitým klapnutím položila tác na stůl. „Je jasný, že bych vyhrála.“

„Proti komu?“ zeptal se Mitchell zvědavě a nacpal si do pusy plnou vidličku. Světle hnědé vlasy mu padaly do čela a byly rozcuchané, pihovaté tváře mu zčervenaly od listopadového chladu. Carla si sedla k němu a přisunula mu svoji misku s pudinkem. „Proti Brighamovi.“

Výraz Todrickovy tváře se rozjasnil už jenom při zmínce jeho nové spřízněné duše. Nechápala jsem, proč byl zrovna Todd tak nadšený z mého pitomého souseda. Možná kvůli posilovně. Nebo kvůli ženským. Sám byl taky dost velký sukničkář.

Mitchell dál žvýkal se svrašťelým čelem. „Proti Brigovi? Do ringu? Co mi zase uniklo?“

Ella jenom mávla rukou. „Ale, nic neobvyklého.“

Taky jsme se pustily do jídla – těstoviny se sýrem chutnaly přesně tak, jak vypadaly. Todrick se na mě po očku podíval, pak mu v koutku pusy zacukal úsměv. „Smím být u toho, až proti sobě nastoupíte? Nebo to bude zápas soukromý povahy?“ Zavrtěl obočím.

„Drž zobák, Todde,“ zavrčela jsem a rýpla ho loktem do boku, takže se ten statný chlap zahihňal. Zatvářila jsem se rozzlobeně. „Radši budu zbytek života žít v odříkání, než abych se toho protivy dotkla byť jenom kleštičkama.“

„Teď ale přeháníš,“ řekla Carla a obrátila oči v sloup. „Brig je žhavej.“

To u Mitchella vyvolalo zamračený pohled. Carla se na svého přítele jenom posměšně podívala. „Ay, copak? Ty si to nemyslíš?“

„Ehm, já osobně bych slovo *žhavej* nepoužil,“ vysvětlil opatrně Mitchell. „Ale ano, máš pravdu. Je to krasavec.“

„Ale jo, já bych klidně řekl *žhavej*,“ pronesl Todrick s plnou pusou a otřel si ji hřbetem ruky. „Kdybych nebyl hetero, hned bych si ho vzal.“

„Co vlastně budeme dělat na Den díkůvzdání?“ zeptala jsem se hodně nahlas a nevinně se usmívala. Jestli někdy bylo nutné změnit téma, tak právě teď. „Ne třeba přímo na díkůvzdání, ale zbylý dny toho volnýho tejdne. Mohli bysme si jít prosím někam zatančit? Už dávno jsme nebyli v žádném klubu. A opravdu mě ušetřete návštěvy v baru *Leo's*.“

„Já musím pracovat,“ odpověděla Carla. „Protože máme celej tejdén ve škole volno, řekla jsem Leovi, že mě může napsat na každej večer.“

„Tréninky,“ na to Mitchell s omluvným křivým úsměvem. „A taky musím napsat seminárku na Webberův kurz, a zatím toho moc nemám. Myslím, že na paření nemám čas.“

Todrick se zavrtěl. „Člověče, tahle seminárka mi ještě scházela.“

„Nezapomeň na trénink a trenéra blbečka,“ nadhodil Mitchell, takže se jeho kamarád zatvářil ještě rozmrzeleji.

Ella mi věnovala provinilý úsměv. „Moc mě to mrzí, Summer, ale pojedeme do Maine. No... s Chesem jsme si říkali, že by bylo hezký strávit sváteční dny s jeho rodičema. Dlouho kluky neviděli. Teda Chese, Creeda a hlavně Maxxe.“

Zastavila jsem vidličku na polovině cesty k puse. „Počkej,“ řekla jsem. „Vy poletíte všichni do Maine?“

„Tys jí to už řekla?“ ozval se za mnou vysoký hlas. Otočila jsem hlavu právě v tom okamžiku, kdy si Savannah s naloženým tácem sedala na volné místo po mé levici. Zlaté intošské brýlové obroučky jí visely na nose, tváře měla poseté pihami a skvrnami od podzimního zarudnutí stejně jako její starší brácha Mitchell. Položila tác a z boku mě objala. „Rozhodli jsme se teprve nedávno. Lenny to slíbila až včera večer a já jsem dlouho sbírala odvalu zeptat se našich, jestli bude v pohodě, když letos nebudu na díkůvzdání

doma. Pak jsem překročila svůj stín a zeptala se kolegyně v kině, jestli by mohla za mě vzít moje směny!“ Slova z ní jen prýštila. Sedla si zase rovně a usmívala se, jako bychom ji právě přistihli při nějakém zločinu.

Zírala jsem na ni. Potom jsem se podívala na Ellu, která se taky tvářila provinile. „Vy odjedete *všichni*?“ zeptala jsem se znovu. Nějakou dobu mi trvalo, než mi to úplně došlo. Bylo to nepříjemné zjištění. Když jsem si to uvědomila, sevřel se mi žaludek. Všichni budou pryč. Oni... oni mě tady nechají.

„Dobře,“ řekla jsem a pevně semkla rty. Hrudník se mi nesnesitelně sevřel. „Ello, Sav, vy pojedete společně s Chesem a Maxxem do Maine, k tomu Lenny a Creed. Carla bude každé den v práci, Mitch a Todd mají tréninky a musí psát seminárku. Z toho vyplývá, že budu celej tejden sama doma.“ Mechanicky jsem si nabrala další vidličku slepených vlažných těstovin. Už předtím nechutnaly nijak převratně, teď se mi ale v puse slepily do podivných hrudek.

„Mohla bys letět s námi!“ navrhla Ella s úsměvem. „Stejně jsme se tě na to chtěli s klukama zeptat.“

Aha, prolítlo mi hlavou. *Takže teď už existuje my a já*. Zasáhlo mě to rovnou do srdce. Zhluboka jsem se nadechla, protože mě síla toho pocitu naprosto vyvedla z míry. Nechtěla jsem žárlit, ale teď jsem se najednou cítila jako outsider. Vnímala jsem, že... k nim už nepatřím. Jako nějaký vyvrhel.

„Přesně tak, poleť s námi!“ pronesla Savannah nadšeně a rozzářila se, zatímco se vrtala ve svém čokoládovém pudinku. „Pak bysme přece jen mohli oslavit díkuvzdání společně! Byl by nás plný stůl, ale paní Williamsová by to určitě zvládla. Bylo by to moc pěkný! Všichni bysme pak zůstali v Maine, seznámila by ses taky s roztomilým psíkem Chesterových a Maxxových rodičů, s Panem Rowdym! Však víš, s tím z fotek, co jsem ti posílala.“

Pokusila jsem se o úsměv, ale moc se mi nevydařil. Vrhla jsem krátký pohled po Todrickovi – přece jenom jsme byli jediní dva, kdo nepatřil k té nové velké patchworkové rodině. Byl ale naprosto zaměstnaný jídlem a mého pohledu si nevšiml. Bylo mu to ukradené.

Prostě to potlač. Šup s tím do imaginární krabičky, zabalit a uložit do nejvzdálenějšího, nejtemnějšího a nejzaprášenějšího kouta v hlavě!

„To je v pohodě,“ obrátila jsem se na Sav a Ellu a nechala ramena zase klesnout. *Uvolni se. Všechno je v nejlepším pořádku. Nic na tom není. Žárlivost je nezralá a odporná. Žárliví lidi jsou nesympatičtí a zahořklí. To ty nejsi, jsi nad tím.* Nechtěla jsem, aby si moje kamarádky všimly, jak moc mě to zasáhlo, tak jsem se na ně usmívala. „Chtěla jsem si stejně udělat nějaký čas pro sebe. Hodí se mi to. Kromě toho bude u Nordstromu a Sephory zrovna výprodej.“

„Neříkáme to jenom tak, Summer, opravdu by bylo hezký, kdybys letěla s náma,“ řekla Ella s jemným výrazem ve tváři. „V Maine by se ti líbilo, tím jsem si naprosto jistá.“

Mávla jsem odmítavě rukou. Už jenom pomyšlení na to, že bych byla týden na nějakém místě, kam nepatřím, mi bylo odporné. A navíc bych byla páté kolo u vozu. O svátcích. „Někdy jindy,“ trvala jsem na svém. „Možná, až bude tepleji. V Maine je už určitě sníh. Brr. Upřímně, vůbec mi nevadí, že budu ten tejden o díkůvzdání sama. Budu se věnovat péči o sebe, podívám se na něco, co mám ještě na seznamu, a dopřeju si něco pěknýho.“

„A co tvoji rodiče?“ zeptala se Carla. „Proč nejedeš k nim?“

Žaludek se mi sevřel ještě víc. *Prostě to ignoruj.*

„Moje máma je ještě pořád na tý zvláštní cestě. A táta s Deliou se mě už sice ptali, ale...“

Savannah se zašklebila. „Ty a Delia nikdy nezakopete válečnou sekyru, co?“

Tentokrát jsem se zasmála upřímně a otevřela svoji láhev s vodou. Už jen ta otázka ve mně vyvolala palčivý bezmocný vztek. Vzkypěl ve mně tak, až mi krk, uši i tváře polilo horko. Ale rychle jsem ho zase spolkla. Savannah za to nemohla. Věděla, že tátovu novou ženu nemám ráda, ale netušila, jak moc jsem byla ještě pořád našťvaná. Na tátu. Na *ni*... na toho vetřelce, co vtrhl do naší rodiny a spolu s tátou ji zničil. Sav netušila, jak čerstvá tahle rána ještě je. „Ne. Ani za milion let.“

„Ty jsi ale nějaká válečnice,“ poznamenal Mitchell s křivým úsměvem.

„Nemůžu za to!“ řekla jsem na svoji obranu. „Nemůžu za to, že táta a Delia nemají srdce a jednají bez rozpaků, a nemůžu za to, že mě někteří lidi, jako třeba můj pitomej soused, rozpalují vzteky doběla a nutně chtějí vyvolat hádku.“

Kdyby máma nebyla na svojí ozdravné cestě, strávila bych volné dny a Den díkůvzdání u ní. Mohla bych přespát ve svém bývalém dětském pokojíku, společně bychom něco uvařily, ona dezert, já hlavní chod. Najednou mi tak hrozně chyběla, že jsem nemohla ani dýchat. Byla už tak dlouho pryč. Dokonce smazala všechny svoje účty na sociálních sítích a prodala mobil. Hodně radikální. Ale ona byla odjakživa impulzivní a trochu bláznivá. Každý měsíc jsem od ní dostávala dopis. Nikdy mě ani náhodou nenapadlo, že bych mohla mít kamarádku na dopisování, a už vůbec ne, že by to mohla být moje vlastní máma, ale teď to tak bylo. Už jsem se s tím smířila. Aspoň jsem si to namlouvala. Smířila jsem se i s tím, že to nebylo žádné dopisování, ale jenom známka toho, že žije. Nikdy nepobyla dlouho na jednom místě, takže nebylo možné ji zastihnout, a tak jsem měla starosti kvůli spoustě věcí. Ale co naplat. Další věc na seznamu toho, co mi bylo proti srsti, ale s čím jsem nemohla nic dělat. Další věc, kterou jsem co nejčastěji potlačovala, i když pak neustále nekontrolovaně probublávala na povrch.

„Nakecala jsem tátovi, že musím dělat věci do školy, a proto nebudu slavit Den díkůvzdání s nima,“ přiznala jsem se. „Fakt nemám náladu, tvářit se jakoby nic. A Delia je nesnesitelná už jenom po skypu. Opravdu ji nechci snášet i offline.“

„Chápu,“ pronesla Savannah soucitně. „Promiň, že jsem o tom mluvila.“

„To je dobrý. *Cookie*,“ dodala jsem a usmála se na všechny. „Mluvme o něčem jiným.“

Cookie bylo naše bezpečnostní znamení. Zavedly jsme ho s kamarádkami už před časem. Pro ostatní to byl signál, že jsme došli do bodu, kde je lepší se dál nevyptávat nebo nezůstávat u tématu.

Ella přikývla a stočila hovor na dnešní herní večer. Byla jsem jí za to víc než vděčná. Chvilí jsem kamarády jenom poslouchala. Snažila jsem se usmívat a sem tam vložit nějaký komentář. Ale šok z toho, jak měl dopadnout týden kolem díkůvzdání, byl příliš velký.

Proto jsem vstala, vzala tác a naservírovala jim výmluvu. Záchod. Telefonát.

Potom jsem se snažila co nejrychleji zmizet z kavárny.

I když jsem chladné počasí nenáviděla, bylo neuvěřitelně příjemné nechat se ovanout chladným vzduchem a vnímat, jak vánek ochlazuje moje rozpálené tváře a čelo.

Všechno to byla jen odporná páchnoucí hromada hnoje. Obvykle jsem nebývala příliš citlivá, ale tenhle pocit vykořenění, tenhle pocit, že k nim nepatřím, mě bolel, i když byl nejspíš iracionální. A co hůř. Rýpal se v ráně, o které jsem netušila, že ji vůbec mám.

Kapitola 3

„Zlatíčko!“ zazněl tátův hlas, dřív než jsem uviděla jeho rozpixellovaný obraz na laptopu. V tomhle koutě knihovny, zvlášť v téhle studovně, byl mizerný signál WLAN. Člověk musel mít hodně štěstí, aby se spojení povedlo, hlavně při videohovorech. To byl ale přesně ten důvod, proč jsem tuhle místnost vyhledávala pro videohovory s tátou. Díky tomu jsem vždycky měla po ruce výmluvu, proč musím hovor ukončit.

Internetové spojení k nám dnes ale bylo milosrdné, takže jsem jeho obraz zakrátko viděla ostře. Usmíval se, protože byl rád, že mě vidí. S hustými světlými vlasy žíhanými tu a tam šedinami a s drobnými vráskami kolem rozzářených modrých očí vypadal pořád stejně jako táta z dřívějšíka. Ten táta, o kterém jsem si ještě před rokem myslela, že je můj nejlepší kamarád. Věrná duše, co by mně a mámě nikdy nelhala do obličeje.

Usmívala jsem se do webkamery v laptopu a zkřížila paže na dřevěném stole před sebou. „Ahoj tati! Co děláš? Jsem tu trochu dřív, nevdáš?“

„Naopak, zrovna jsem ti taky chtěl volat.“

Nechtěla jsem s ním mluvit, a už vůbec jsem ho nechtěla vidět. Neměla jsem ale na to, abych mu ublížila, kdybych mu to řekla. Pokaždé, když jsem viděla jeho vřelou milou tvář, rvalo mi to srdce. Můj vztek byl bezmocné povahy, takový, jaký člověk cítí, když se ve snu chce rozběhnout, ale nemůže se hnout z místa. Rodina byla někdy zatraceně složitá. Jak by se jinak dalo rozumně vysvětlit, že nenávidím rozhovory s vlastním tátou, i když mi zároveň tak hrozně chybí a miluju ho? Nijak. Ale dokud nebyla doma Delia a mluvila

jsem jenom s tátou, zvládla jsem během takových krátkých hovorů předstírat, že je všechno jako dřív.

„Jak se ti daří, Desi? Co studium?“ zeptal se jako pokaždé. *Desi* byla moje staříčká přezdívka ještě ze školky. Říkal mi tak jenom táta, máma s tím přestala už před čtyřmi lety.

Povídala jsem mu něco málo o dnech od doby, kdy jsme spolu mluvili naposledy. Nebyly to ale úplně pravdivé informace. Abych byla přesná, servírovala jsem mu jednu lež za druhou. Že studium probíhá skvěle a že jsem učiněný šprt. S každým dalším slovem jsem se cítila hůř a zároveň lehčeji. Když se budu tvářit, jako bych měla všechno pod kontrolou, pak se to třeba taky stane. Manifestace a tak podobně. Zákon přitažlivosti? Něco z toho by snad mohlo zabrat.

„Ach, Summer,“ spokojeně povzdechl táta a vřele se usmál. „Jsem na tebe tak pyšnej. Svět ti bude ležet u nohou, až univerzitu dokončíš. Fakt válíš. A jak jsi letos skvěle zvládla všechny zkoušky. To je báječný!“

Úsměv na rtech mi zamrzl. Rukama jsem svírala desku stolu tak pevně, až se mi bolestivě svíraly svaly na předloktí. Zkoušky? Sotva jsem prolezla a stálo mě to spoustu slz a hodně zoufalství.

„Jak vždycky říkáš, tati: studium je drahý jako prase a má se vyplatit, nebo ne?“

Zasmál se: „Přesně tak.“

Stočila jsem hovor nenápadně, ale co nejrychleji jiným směrem. Přiměla jsem tátou, aby řekl něco o sobě. Mluvil o Delii, o probíhající rekonstrukci jejich nového domu a o svém oblíbeném seriálu na netflixu – něco s agenty a střelením. Doufala jsem, že se líčením děje seriálu natolik rozptýlí, že nezavede řeč na nebezpečné oblasti, ale zmýlila jsem se. V dalším okamžiku se mě totiž zeptal:

„Jsi si jistá, že nemůžeš přijet k nám na Den díkůvzdání? Měli bysme s Deliou radost, kdybys nás konečně navštívila. Upravili jsme pokoj pro hosty tak, abys z něj mohla udělat svůj pokojík, kdybys třeba chtěla občas přijet o letních prázdninách.“ S nadějí se na mě usmál. „No, co myslíš?“

Srdce se mi sevřelo. *Ne!*, chtělo se mi křičet. Chtěla jsem vstát a mrsknout nejbližší knihou o stěnu. *Zlomil jsi můj mámě srdce a s ní i mně. Táhni laskavě k čertu!*

Polkla jsem, ale proti suchu v krku to vůbec nepomohlo. Jak to, že před touhle hloupou záležitostí to býval tak skvělý táta? Teď jsem kvůli tomu najednou cítila hrozný vztek smísený se zoufalstvím a bolestí. A smutkem. A taky trochu se steskem. Scházel mi. V každé jiné životní situaci jsem měla srdce na dlani, ale u vlastních rodičů? To se mi svíralo.

„Nemůžu,“ odpověděla jsem po chvilce. A šokovalo mě, jak zastřený jsem měla hlas. *Seber se!* „Promiň tati, ale nemůžu přijet.“

Zklamání v jeho tváři bylo jako rána pěstí na žaludek. *Ne, zaslouží si to. Je to mizera, co zničil rodinu.* Rychle jsem mluvila dál, než se mohl na cokoli zeptat. „Musím s jedním spolužákem napsat seminárku a kvůli tomu musíme bejt pořád v knihovně. Možná by to mohlo nějak fungovat, i když nebudu přímo tady, ale chci dostat co nejlepší známku, protože je hodně důležitá. Proto... proto nemůžu přijet na díkůvzdání. Ale třeba to vyjde o letních prázdninách!“ Rozzářeně jsem se na něj usmála a trochu přitom přimhouřila oči, aby to vypadalo upřímně.

„Tak dobře,“ zavzdychal. Snažil se to zakrýt, ale vypadal zdrceně. A to nějak zapůsobilo i na mě.

Ještě jsme si chvíli povídali o nepodstatných věcech, o počasí, politice a smrti jeho oblíbeného zpěváka, o které se před týdnem psalo na titulních stránkách. Pak jsme se konečně rozloučili, zavřela jsem příliš hlučně laptop a opřela se o tvrdé opěradlo dřevěné židle.

Nějakou dobu jsem tam seděla bez hnutí. Zírala jsem do prázdna, ale v hlavě jsem měla kravál. Vířilo mi v ní tisíc myšlenek. Většina z nich se utápěla ve výčitkách svědomí.

Nemysli už na to. Prostě to potlač, zapomeň na to. Jsi silná.

Zavzlykala jsem. Potlačené pocity začaly vřít v mém hrudníku a v uších mi hlasitě hučelo. *Ne! Zapomeň na to! Nebreč, ne kvůli tátovi, po tom všem, co provedl!* Spodní ret se mi nekontrolovaně

chvěl. Nejdřív jenom to. Potom jsem vzlykala zas a znovu a... boj prohrála. Zabořila jsem tvář do dlaní, jako bych tak mohla zachytit každý vzlyk a každou slzu.

Dlouhé měsíce jsem tátovi pořád něco předstírala. Lhala jsem mu a tvářila se, že jsem někdo jiný, než jsem byla. Summer Andrewsová, na kterou byla rodina hrdá, na kterou byla hrdá ona sama a která měla svůj život pevně v rukách, přestože to tak vůbec nebylo. Studium jsem sotva zvládala, byla jsem z něj nešťastná a často dokonce zoufalá. Někdy jsem brečela jenom tak, protože pouhé pomyšlení, že budu muset druhý den zase do kampusu univerzity ve Fletcheru, bylo nesnesitelné.

Byla jsem podvodnice. Copak jsem nebyla stejně odporná jako on?

A pak tady byl ten strach. Ten nepopsatelný strach, který jsem cítila, když jsem jen uvažovala o tom, že řeknu tátovi pravdu a studium skutečně přeruším. Potom bych ztratila úplně všechno: tátu i perspektivu do budoucna. Měla jsem pocit, že balancuji na tenkém laně nad hlubokou propastí. V balancování jsem nikdy nebyla nijak moc dobrá. Bylo jedno, z jakého úhlu pohledu jsem se na to dívala, dřív nebo později spadnu.

Večer jsem zaparkovala auto před domem Moorových – rodičů Savanny a Mitchella. Stříkla jsem na sebe trochu parfému a nanesla rudou rtěnku. Přestože bylo sedm hodin, byla už tma, jako by byla půlnoc. A byla hrozná zima. Záchvat pláče v knihovně – který byl pro mě dost netypický – mi vzal odvahu na zbytek dne. Obličej jsem měla ještě pořád trochu napuchlý, i když jsem ho nechala vychladnout v ledovém větru. Už to ale nebylo důležité. Kdo se během studia občas nesesypal v knihovně? Nepatřilo to snad svým způsobem k univerzitním zážitkům?

Dnešní večer se měl nést ve znamení zábavy a dobré nálady a to jsem si nehodlala nechat zkazit. Už vůbec ne sama sebou. Kulmou jsem si vykouzlila vlny ve vlasech a oblékla si svoje nejoblíbenější šaty. Přílehlavé břechtanově zelené sametové šaty. K nim jsem si oblékla černé punčochače a černé kozačky. Nebylo to sice nejvhodnější

oblečení do ledového listopadového večera, ale k domku u bazénu, kde se většinou konaly naše herní večery, to nebylo daleko a zimní kabát mě docela zahříval.

Hodila jsem si na rameno tašku se dvěma láhvemi vína a prošla brankou. Obrovské skleněné tabule oken domku byly všechny zakryté bílými záclonami, takže potemnělou zahradu halilo jemné teplé světlo. Z dálky jsem zaslechla hudbu.

Naplno mě pak praštila do uší, stejně jako hlasy mých přátel, když jsem otevřela dveře a vstoupila dovnitř.

„Ahoj!“ s úsměvem jsem pozdravila celou bandu a rychle za sebou dveře zavřela, abych dovnitř nepouštěla ledový chlad.

„Summer!“ Savannah se vyhrabala z bílé pohovky ve svých po kolena dlouhých teplých vlněných šatech a doslova mi padla do náručí, jako bychom se neviděly celé měsíce – přitom jsme před pár hodinami obědvaly v univerzitní kavárně. Ale Savy už byla taková, jako lidské sluníčko.

„Hezky voníš!“ řekla otevřeně a odtáhla se ode mě.

„Ella a já potřebujeme tvůj hlas. Kdyby ses musela rozhodnout, brala bys Timothéa Chalameta nebo Toma Hollanda?“

„Brala by Toma Hollanda,“ volala Ella z pohovky, která zabírala skoro celou místnost, dřív než jsem se dostala ke slovu. Strkala si do pusy něco, co vypadalo jako arašídová křupka, a vsedě tančila do rytmu právě znějící písničky. „To je přece jasný. Takže jsi vyhrála, Savy, srdečně blahopřeju.“

Zmateně jsem se na kamarádky usmála a svlíkla si kabát. „Netuším, o co jde,“ přiznala jsem, přistoupila k pohovce a svalila se vedle Elly. Chvilku jsem přemýšlela. „Ale kdybych si měla vybrat mezi Timothéem Chalametem a Tomem Hollandem, myslím, že bych brala Timothéa.“

„Cože?“ Savy zklamaně protáhla obličej a Ella radostně zvedla do vzduchu paži se zaťatou pěstí. „Ale jak to? Co se stalo se spidermanem?“

„Vždyť víš, že nejsem velká fanynka superhrdinů. A Timothée Chalamet je naprosto dokonalej na pohled.“

Vzala jsem si pár Elliných arašídových křupek a ve snaze nenadřobit si je nacpala rovnou do pusy. Pohovka – nebo jak Carla s oblibou říkala hromada marshmallow – byla skoro celá zakrytá různými dekami.

Aby paní Moorová nedostala záchvat vzteku, nesměl se na nábytek zhotoveném na míru objevit jediný flíček. Carla se tomu vysmívala, ale já jako milovnice interiérů tomu docela dobře rozumím. Bílé potahy jsou prostě naprosto posvátné.

Na zdi naproti pohovce ve tvaru podkovy visela plochá obrazovka a všude ve stropě byly zabudované reproduktory a bodová světla. Měla jsem ve zvyku interiéry pečlivě prozkoumávat. I když jsem je už znala. To bylo něco pro mě. Skoro by se dalo říct, že je to můj koníček, pokud se překypující zájem o nábytek a zařízení interiérů dá takto nazvat.

Jako další zazněla písnička od Zary Larsson, na velké obrazovce praskal virtuální oheň v krbu.

„Hele, kde jsou vlastně ostatní?“ zeptala jsem se s plnou pusou. Rozhodně mi neuniklo, že na druhé straně sedačky byla hromádka několika bund.

„V kuchyni,“ odpověděla Ella, žvýkala a pak si do pusy nacpala další křupky. „Ale Carla, Lenny a Todrick teprve přijdou.“

„Výborně. Myslím, že se určitě nebudou zlobit, když si připijeme bez nich.“

„Na co si chceš připíjet?“ zeptala se Savannah.

Zaculila jsem se. „Na to, že jsme přežily další den v kampusu a nevyrvaly si žádné vlasy. Stačí?“

Savannah se zasmála, já jsem se k ní připojila. Dneska večer se nenechám ničím a nikým rozčlít. Tohle bude dokonalý oddech od všedních dní. Naše herní večery jsem prostě milovala.

V tu chvíli se znovu otevřely dveře domku u bazénu a s rozzářeným úsměvem na rtech dovnitř vešel Todrick. „Přeju krásnej večer všem! Dneska máme přírůstek.“

Ve vteřině, kdy z kuchyně vyšli Mitchell, Maxx a Ches zabraní se smíchem do hovoru, Todrick ustoupil stranou a...

Jedním rázem jsem vyskočila na nohy. Polilo mě zděšení, což se rozhodně dalo vyčíst z výrazu mého obličeje, který se v tu ránu rozhořel.

To tedy v žádném případě!

Tohle bylo mnohem horší než vosk při odstraňování chloupků v intimních partiích. A mnohem nepříjemnější. Ve vchodu do domku u bazénu stál ten poslední člověk, kterého bych tady chtěla vidět. Byl vysoký, dokonce vyšší než já, a měl světlé vlnité vlasy, které mu sahaly skoro až na široká ramena. Měl dobře vypracované svaly, zvláště na pažích a na hrudníku, a uznávám, že docela pohledný obličej. Hranatou bradu a tváře, smyslné narůžovělé rty, lehounké světlé strniště a světle zelené oči, které upřeně hleděly vpřed s bezohlednou silou. Hlavně, když se dívaly mým směrem.

Ne. Ne!

Byl tady. Ze všech lidí na světě musel přijít zrovna on. Můj příšerný soused.

Kapitola 4

„Co ty tady děláš?“ vyhrkla jsem. Vzedmulo se ve mně rozhořčení. Tenhle týpek neměl na *našem* herním večeru vůbec co pohledávat. To nemohl myslet vážně.

Jenomže Brigham Bugley stál tady, přímo přede mnou.

Svlékl si bundu a rukama si prohrábl světlé vlasy. Přitom se na mě šibalsky usmál, jako by se pokoušel nasbírat body za hanebnost. „Nazdar, nejmilejší sousedko.“

„Vyliž mi, kreténe.“

„Vážně můžu? Tady a teď?“

„Jestli nechceš přijít o nějaký části těla, neodvažuj se ke mně přiblížit.“

„Zajímavý, jak to říkáš. Ale taky jsem rád, že tě zase vidím.“

„Starouši,“ řekl Creed s úsměvem, prošel kolem Chese s balením piva po šesti a začal plechovky skládat na stolek. „Pět vteřin v jedné místnosti, a už to zase začíná.“

Všichni se seběhli kolem Brighama, aby ho přivítali jako starého dobrého kámoše. Já ale ani omylem nepomyslela na to, že bych vyvěsila bílý prapor a podala téhle samolibé hoře svalů třeba jenom ruku – a on si toho rozhodně všiml. Protože pohled, který na mě upřel, sršel pobavením. Poklepal Maxxe na pozdrav po zádech a řekl mu něco, co ostatní rozesmálo.

Kretén.

„Summer, Brigu, koukejte se dneska večer chovat slušně,“ varoval nás oba přísně Todrick, jako bychom byli děti, které se jinak budou mlátit po hlavě lopatkami. V očích se mu blýskalo tak, že bylo zřejmé, jak dobře se už teď baví. „I když bych rád viděl, jak svým vztekem

zapálíte barák, prostě si v klidu zahrajeme nějaký hry a trochu se napijeme.“

„Ano, moc prosím, nevyhazujte tenhle domek do vzduchu nebo nás máma zabije,“ chichotala se Savannah.

Brigham zvedl ruce na znamení, že se vzdává, a usmál se způsobem, který mu už zaručeně vynesl spoustu telefonních čísel – a já si přála, aby to tak nebylo. Protože by se mi mnohem snáz usínalo. „Dneska budu úplně hodnej, slibuju.“

Se zkříženými pažemi jsem sebou plácla zpátky na pohovku. Neměla jsem v plánu přestat pohledem probodávat toho falešného Herkula. Zvlášť když se na pohovce ve tvaru podkovy uvelebil přímo naproti mně. Ella a Sav si sedly zpátky ke mně a pokračovaly v hovoru, který vedly před mým příchodem. Nebylo to poprvé, co jsme na sebe s Brighamem narazili. Od chvíle, kdy jsme se v létě poprvé potkali na chodbě, se to stávalo čím dál častěji – přece jenom se snažil vetřít do naší bandy, protože z nějakého mně nepochopitelného důvodu ho všichni mí kamarádi a kamarádky měli rádi. Na rozdíl ode mě. Nebylo to jenom tím, že bydlet vedle něj bylo utrpení – i když to byl největší důvod mého odporu. Způsob, jakým si neustále všechny dobíral a procházel životem s lehkostí, mi lezl na nervy. Kromě toho byl arogantní chytrolín, pořád musel mít poslední slovo a byl nesnesitelně samolibý. Kdykoli jsme se setkali, bylo to výbušné.

Todrick se s teatrálním povzdechem svalil na pohovku rovnou vedle Brighama a položil mu paži kolem ramen. „Briggy a já jsme spolu zrovna byli v posilovně. A Brig ještě neměl na dnešní večer nic v plánu, tak jsem ho pozval. Bylo to spontánní.“

„Čím víc, tím líp,“ pronesl Mitchell v dobré náladě a položil mísu s chipsy na konferenční stůl.

„Jak dlouho tu hodláš zůstat?“ zeptala jsem se nevinně a natáhla se, abych si nabrala plnou hrst chipsů.

„Máš na mysli dneska večer?“ odpověděl otázkou Brigham a taky se předklonil, aby si nabral chipsy. Po jednom soustu ale protáhl obličej a oklepal si prsty.

Usmála jsem se. „Kdybys měl v úmyslu přestěhovat se do nějakýho jinýho města, taky bych to ráda věděla, abych si mohla dělat každě den křížek a odpočítávat dny, ale ano, myslela jsem dneska.“

Brigham opětoval můj úsměv, křivě a svůdně, a opřel se hlavou o pohovku. „Neboj se, Blitinko. Zůstanu stejně dlouho jako ty.“

Odpořem mi naskočila husí kůže. *Blitinka* byla ta nejhloupější a nejtrapnější přezdívkou na světě, a on to dobře věděl! Nebyla ani vtipná, ani roztomilá, ale naopak dětinská a nepříjemná! *Nereaguji na to. Jenom by ho to víc povzbudilo.* Dala jsem si do pusy jednu z Elliných arašidových křupek. „Zkus mi dneska večer nelízt na nervy. Vím, máš to v povaze, ale třeba zvládneš aspoň pět minut nebejt protivnej.“

Primhouřil oči. „Víš, mám rád výzvy, docela hodně rád, ale budu se chovat slušně, protože tě mám rád. A protože jsem to právě slíbil.“

„Uvidíme, jak dlouho ti to vydrží.“

„Ty máš ráda poslední slovo, vid’?“

„To říká ten pravej. Neznám jinýho člověka, co tak rád poslouchá sám sebe jako ty.“

„Tak dost, vy dva,“ řekla rázně Ella a obrátila oči v sloup. Brigham po mně vrhnul poslední pobavený pohled světle zelených očí, potom zase vstal, aby pomohl Mitchellovi odsunout konferenční stolek. Creed, Ches a Maxx se usadili na objemné polštáře na zemi, abychom při deskových hrách seděli blíž u sebe.

Jako mistryně v potlačování jsem vykouzlila úsměv na tváři a zaplašila všechny negativní myšlenky. Tenhle večer si zničit nenechám. Přišli jsme sem kvůli zábavě. A po rozhovoru s tátou a tou záležitostí ohledně děkování jsem opravdu potřebovala rozptýlení.

Obrátila jsem se na svoje kamarádky, vytáhla z tašky obě láhve vína a zvedla je do výšky jako kořist. „Koukněte, co jsem přinesla.“

„To je polosladký, že jo?“ zeptala se Savannah nadšeně a vzala mi láhev z ruky, aby si prohlédla etiketu. „Jo, stejný jako minule!“

Ozval se hluboký, tlumený smích.

Z boku jsem se podívala na Brighamama. „Chceš snad něco říct?“ „Slíbil jsem, že budu hodnej, takže ne,“ odpověděl s nezaměnitelným potutelným úsměvem.

„Do toho, jen to vyklop. Máš něco proti bílému vínu?“ zeptala jsem se vyzývavě.

„Vůbec ne. Jenom mě ta volba ani trochu nepřekvapuje.“

Sešpulila jsem rty. Teď se vyloženě usmíval a zvedl obočí. „Jsem barman, protivno. Mám přirozenej cit pro to, co kdo rád pije. Polosladký víno bych u tebe tipoval, proto jsem se zasmál.“

Pche. Protivo. *On* byl protiva, ne já. „Netušila jsem, že taky dokážeš myslet, Falšulesi,“ zamručela jsem při tom překvapivě nevinném vysvětlení a odvrátila se od něj.

„Falšulesi?“ zeptala se Savannah a vyprskla smíchy.

„Falešnej Herkules,“ vysvětlila jsem, i když se to nabízelo. Nemohla jsem jinak, než obdařit Brighamama při dalších slovech sladoučkým úsměvem. „Tomu se ovšem říká dobrá přezdívka. Mohl by sis z toho vzít ponaučení.“

„Roztomilý. Zvážím to,“ pronesl jenom posměšně. Potom se na jednu ďábelsky zašklebil – a sedl si na pohovku rovnou vedle mě.

Hrůzou mi srdce spadlo do punčoch a zírala jsem na Brighamama. „Co to má znamenat? Proč si sedáš sem?“ Obrátila jsem se na svoje kamarádky. „Proč si sem sedá?“

Brigham se naklonil ke mně, což jsem vnímala každou buňkou svého těla. A to i přesto, že jsem se snažila ho ze všech sil ignorovat. Ignorovat i to, jak na mě kouká, a hlavně ignorovat jeho vůni. A to pro mě byla novinka. Protože tak blízko sebe jsme ještě nikdy nebyli. Jemná vůně vody po holení a parfému. Voněl...

Krásně, uznávám, o tom nebyla řeč. Voněl zatraceně krásně. Tak dobře, až jsem se musela přemáhat, abych ho k sobě neotočila a zhluboka se té jeho vůně nenadechla.

Mizera jeden.

Naklonil se ještě kousek blíž a zašeptal: „Protože teď budeme hrát. Víš, tohle je totiž herní večer, nejmilejší sousedko. S desko-vejma hrama a tak.“

Ten kretén se vážně pokoušel mi na *mém* herním večeru, který jsem se *svými* kamarády pořádala pravidelně, vysvětlovat, o co jde! Byla jsem příšerně rozzlobená, ale spolkla jsem vztek, dřív než mi vyhořely pojistky – nebo než mi někdo na špičce nosu poznal, jak moc mě Brigham vytáčí. S ledovým klidem jsem položila láhve vína na zem a nabrala si hrst popcornu z mísy, která na zemi ležela také. „Víš, že je *mansplaining* docela hnusná věc?!“

Když jsem viděla výraz jeho tváře, bylo mi hned jasné, že si to dobře uvědomuje – řekl to tak schválně. Zřejmě mi na špičce nosu viděl, jak budu reagovat. „Dělám, co můžu, abych tě udržel v dobré náladě, nejmilejší sousedko. Věděl jsem, že to oceníš.“

„Myslím, že nemáš ani ponětí, jak moc tě nemůžu vystát,“ zamumlala jsem.

„To nemám.“ V očích mu hrálo pobavení. „Co takhle malá ukázka?“

„Vzpomínáš si na moje ranní bušení kladivem? To byla ukázka. Jedna z mnoha, jestli sis ještě nevšiml.“

„A já si myslel, že chceš jenom vzbudit moji pozornost, protože si o mně myslíš, jak jsem skvělejší.“ Na rtech se mu objevil křivý úsměv a očima pronikavě pozoroval můj obličej tak, že mi břichem projel divný pocit. „Bez starosti. Moji pozornost už máš, dokonce plnou.“

Chtělo se mi zvracet.

Ano, to musel být ten pocit v mém břiše, to podivné šimrání. Bože, všechno, co ten týpek říkal, znělo oplzle! Byl jako chodící známost na jednu noc, měl takovou sexuální auru, že všechno, co řekl a udělal, bylo jen flirtování a odvážné sliby – a nejspíš si to moc dobře uvědomoval. Na mě to ale nezabíralo. Ani jeho hluboký hlas, ani jeho vůně a okouzlující vyzařování. Nic z toho, protože jsem ho prokoukla.

Bezelstně jsem se k němu naklonila. „Jestli moje ukázka nebyla dostatečná, vymyslím s přáteli ještě nějaký další věc, abych ti ukázala, jak moc tě nemůžu vystát.“

„Už se nemůžu dočkat.“ Zase ten rozpustilý výraz v očích, který mě vyváděl z míry. Potom se ode mě odvrátil a začal se bavit s Todrickem.

„Kde se zapomněla Lenny s Carlou?“ zeptal se Creed a mrknul na hodinky. „Mají dost velký zpoždění.“

„Donesu ještě pár skleniček,“ oznámil Ches, vyskočil a šel do kuchyně.

Ella si povzddechla. „Je mi horko. A chci slyšet něco o Harrym Stylesovi.“

„Co budeme hrát jako první?“ zeptal se Todrick, tázavě se rozhlídl a nakonec se podíval za Mitchellem, který následoval Chese do kuchyně. „Hollistere! Dones ještě nějaký hry!“

„Tolik chaotický energie,“ zašeptala Savannah s vykulenýma očima. „My jsme chaotická energie. Moc lidí. Z toho může vzniknout akorát tak nepřehlednej zmatek.“

V tom měla úplně pravdu. Vedly se asi čtyři rozhovory najednou, k tomu ještě hrála hudba z repráků.

„Všechno v pohodě, Savy?“ zeptal se jemně Maxx, který seděl na podlaze. Opíral se zády o pohovku mezi Ellou a Sav a dal Sav pusku na koleno.

Tváře jí trochu zčervenaly a na jejím pihovatém obličejí se objevil zasněný výraz. „Jo, všechno je v nejlepším pořádku.“

Zdálo se, že na okamžik zapomněli na svět kolem sebe, podívali se jeden druhému hluboko do očí a usmáli se na sebe, jako kdyby se viděli poprvé.

Naštěstí ve stejnou chvíli přišel Mitchell se skleničkami na víno a hromadou červených plastových kelímků. Postavil všechno do prostřed našeho kruhu k mísám s občerstvením. Ella a já jsme naráz sáhly po skleničce. Nalila jsem nám oběma víno, potom jsem trochu nalila i Savannah. Přitom jsem se snažila nevšímat si Brighama sedícího vedle mě.

„Můžu?“ zaslechla jsem, jak se ptá.

Překvapeně jsem se na něj podívala. Ukazoval na bílé víno.

„Když to musí bejt, prosím,“ zabručela jsem, vzala jeden červený kelímek a naplnila ho vínem. „Důslednej zrovna nejsi, Falšulesi. Nejdřív si ze mě a z vína děláš legraci, vzápětí se chceš napít. Jeden se v tobě nevyzná. Teda ne, že bych o to stála.“